

Ragnhild Andersen: Også den kommunistiske gruppe kan tilslutte sig ratifikation af den foreliggende konvention.

Som det er sagt af andre ærede ordførere, og som det fremgår af bemærkningerne til forslaget, var Danmark indtil 1954 ikke i stand til at tiltræde denne konvention, idet vor lovgivning om arbejdstilsyn og arbejderbeskyttelse ikke opfyldte de krav, der stilledes; men da det er tilfældet efter vedtagelsen af de nye arbejderbeskyttelseslove i 1954, er det rimeligt, at konventionen nu ratificeres. Forhåbentlig kan det medvirke til, at der lægges et moralsk pres på andre lande, så de bestræber sig for at forbedre deres lovgivning på de nævnte områder og således bliver i stand til også at tilslutte sig konventionen.

Det er jo, som også andre ærede ordførere har været inde på, beklageligvis sådan, at der ofte går lang tid, før vi beslutter os til at ratificere de konventioner, man enes om i Genève. I dette tilfælde er der gået 11 år; det havde ikke været nødvendigt at vente så længe, da vi for 4 år siden kunne have tilsluttet os denne aftale.

Værre ser det ud med andre konventioner, men jeg hører med glæde, at ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, og de ærede ordførere for det radikale venstre og det konservative folkeparti i dag beklager, at vi ikke ratificerer flere konventioner. Det kommer ganske vist lidt overraskende for mig; jeg tænker her bl. a. på, at vi for nylig behandlede en konvention om 40 timers arbejdsuge, men at det høje ting nægtede sagen overgang til anden behandling, skønt en ratifikation ikke ville være ensbetydende med, at vi på alle områder skulle gennemføre en nedsættelse af arbejdstiden til 40 timer; vi skulle blot i princippet tilslutte os den enighed, man var nået til i Genève, om at tiltræde 40 timers arbejdsuge.

Den ærede ordfører hr. Carl P. Jensen nævnte også andre konventioner og gjorde gældende, at Danmark i Genève betragtes som et underudviklet land, fordi vi ikke ratificerer tilstrækkelig mange konventioner. Jeg finder anledning til at henlede opmærksomheden på et par af de konventioner, som Danmark ikke har ratificeret, og som det efter min mening vil være af stor

betydning at få ratificeret. Der er f. eks. konvention nr. 100, vedtaget allerede i 1951, om lige løn for mænds og kvinders lige arbejde. For de mange tusinder af kvinder, som i stadig større tal går ind i produktionslivet og bliver erhvervsarbejdende, vil det være af den største betydning at få lovgivningsmagtens støtte til deres krav om at opnå lige løn for lige arbejde. Danmark gør sig ofte til af sin lovgivning på dette område, og vi har også på visse områder lige løn for mænd og kvinder for lige arbejde; men på store områder i det private erhvervsliv kæmper kvinderne stadig for at få indført, at samme arbejde aflønnes med samme løn. Der kan ikke være tvivl om, at alle kvinder og alle kvindeorganisationer her i landet ville se med tilfredshed på, at denne konvention blev ratificeret. Heller ikke i dette tilfælde ville en ratifikation medføre, at alle kvinder øjeblikkelig skulle have samme løn som mændene; den ville blot betyde, at vi principielt gav støtte til en gradvis udvikling i retning af lige løn for lige arbejde. Jeg opfordrer herved den høje regering til at have opmærksomheden henvendt især på denne konvention.

Der er også en anden konvention, som jeg gerne vil henlede opmærksomheden på, og som det ville være af stor interesse at få det høje tings tilslutning til, nemlig konvention nr. 103 om betalt barselhvile for alle udearbejdende kvinder. Jeg ved vel, at vi på dette område oplyder en hel del af kravene i konventionen, men der mangler sikkert noget, og min gruppe har jo i denne vinter stillet forslag om at afhjælpe mangler på dette område ved at sikre de udearbejdende kvinder ret til en betalt barselhvileperiode.

Det er meget godt, at man i Genève enes om de gode principper og de rettigheder, menneskene bør være sikret; jeg ser imidlertid ikke rettere, end at sådanne internationale konventioner først får betydning i det øjeblik, lande og stater sætter noget ind på at leve op til principperne, tilslutter sig konventionerne og dermed føler sig forpligtet til at indrette deres lovgivning på forsvarlig vis, således som man er enedes om det på den internationale konference i Genève.